

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และขอเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้ มีจุดมุ่งหมายเพื่อจะเปรียบเทียบความสามารถในการเข้าใจศัพท์
ในประมวลคำภาษาไทย ระหว่างนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนประชาบาลและโรงเรียน
เทศบาล จังหวัดลำปาง

วิธีดำเนินการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างประชากร

กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ของโรงเรียนประชาบาล
3 โรง ได้แก่โรงเรียนบ้านฟ่อน โรงเรียนบ้านน่าน้อย และโรงเรียนบ้านทุ่งกู่ค้าย สังกัด
อำเภอเมืองลำปาง และโรงเรียนเทศบาล 3 โรง ได้แก่โรงเรียนเทศบาล 1 โรงเรียน
เทศบาล 3 และโรงเรียนเทศบาล 5 ใช้กลุ่มตัวอย่างประชากรโรงเรียนละ 20 คน เป็น
ชาย 10 คน หญิง 10 คน รวม 6 โรงเรียน มีกลุ่มตัวอย่างประชากรทั้งสิ้น 120 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือแบบวัดความเข้าใจศัพท์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2
จำนวน 3 ชุด สรรพทั้งคู่มือดำเนินการวัดความเข้าใจศัพท์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง

การดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยนำแบบวัดความเข้าใจศัพท์ทั้ง 3 ชุด ไปใช้กับนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง
นักเรียนทุกคนต้องทำแบบวัดความเข้าใจศัพท์ทั้ง 3 ชุด ผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการวัดความเข้าใจ
ศัพท์ด้วยตนเองโดยตลอด ดำเนินการวัดเป็นรายโรงเรียนจนครบจำนวนนักเรียนที่เลือกไว้

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. ทำการวิเคราะห์แบบวัดความเข้าใจศัพท์เป็นรายข้อ โดยการหาค่าความยาก และถ่วงน้ำหนัก
2. ทำการสัมประสิทธิ์แห่งความเชื่อถือได้ และค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการวัดของแบบวัดความเข้าใจศัพท์แต่ละชุดและรวมทั้ง 3 ชุด
3. นำคะแนนของนักเรียนมาหาค่าเฉลี่ย ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของคะแนนเฉลี่ย และหาจำนวนนักเรียนที่ไล่คะแนนสูงกว่าและต่ำกว่าคะแนนเฉลี่ยรวม
4. หาจำนวนนักเรียนที่ตอบถูกแต่ละข้อ ถัดออกมาเป็นร้อยละของจำนวนนักเรียนทั้งหมด
5. เปรียบเทียบความสามารถในการเข้าใจศัพท์ของนักเรียน จำแนกตามประเภทโรงเรียนและเพศ โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบ 2 ทาง

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. นักเรียนชั้นประถมปีที่ 2 โรงเรียนประชาบาลและโรงเรียนเทศบาล มีความเข้าใจศัพท์ในประมวลคำภาษาไทยไม่แตกต่างกันที่ระดับความมีนัยสำคัญ .05
2. นักเรียนชายและนักเรียนหญิงมีความเข้าใจศัพท์ในประมวลคำภาษาไทยไม่แตกต่างกันที่ระดับความมีนัยสำคัญ .05

การอภิปรายผล

เมื่อทำการวิเคราะห์ข้อมูลและสรุปผลแล้ว ผู้วิจัยจึงนำผลมาอภิปรายได้ดังนี้

1. จากการวิเคราะห์หาค่าความยากของแบบวัดความเข้าใจศัพท์ฉบับสมบูรณ์พบว่าแบบวัดความเข้าใจศัพท์ชุดที่ 1 มีค่าความยากเฉลี่ย .84 แสดงว่านักเรียนส่วนใหญ่สามารถเข้าใจศัพท์ในแบบวัดความเข้าใจศัพท์ชุดที่ 1 ได้ดี สาเหตุที่นักเรียนส่วนใหญ่

สามารถทำแบบวัดความเข้าใจศัพท์ชุดนี้ได้ดี อาจเป็นเพราะว่าแบบวัดความเข้าใจศัพท์ชุดนี้
 กำหนดให้นักเรียนหาความหมายของศัพท์จากรูปภาพ ซึ่งอังกฤษ คันทรีคานานนท์ ทำการวิจัย
 พบว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่สองสามารถตอบข้อสอบแบบรูปภาพได้ดี¹ และอีกสาเหตุหนึ่ง
 อาจเป็นเพราะศัพท์ที่นำมาใช้ในแบบวัดความเข้าใจศัพท์ชุดนี้เป็นศัพท์ที่นักเรียนได้ใช้
 อยู่เสมอในชีวิตประจำวัน นักเรียนจึงเกิดความคิดรวบยอดเกี่ยวกับศัพท์เหล่านี้ได้ดี ส่วนแบบ
 วัดความเข้าใจศัพท์ชุดที่ 2 และ 3 มีค่าความยากเฉลี่ย .48 และ .69 ตามลำดับ ศัพท์ที่
 นำมาใช้ในแบบวัดความเข้าใจศัพท์ชุดที่ 2 และ 3 นี้ ส่วนมากจะเป็นศัพท์ที่เป็นนามธรรม
 ซึ่งมีเนื้อที่ ๓๓๓ คำ อ้างถึงทฤษฎีของเปียเจต์ว่าเด็กวัย 7 - 12 ปีนี้ เป็นวัยแห่งการคิด
 ปฏิบัติการรูปธรรม (Concrete Operation) สามารถรับรู้เกี่ยวกับรูปธรรมได้ดี เด็ก
 ในวัยสูงกว่า 12 ปีขึ้นไปจะสามารถรับรู้สิ่งที่เป็นนามธรรมได้ดี² ดังนั้น ศัพท์ที่ใช้ในแบบ
 วัดความเข้าใจศัพท์ชุดที่ 2 และ 3 จึงยากแก่การเข้าใจของเด็กนักเรียนกลุ่มตัวอย่างซึ่ง
 อยู่ในวัย 7 - 10 ปีอยู่บ้าง คะแนนจากแบบวัดความเข้าใจศัพท์ชุดที่ 2 และ 3 ของนักเรียน
 กลุ่มตัวอย่างจึงไม่อยู่ในเกณฑ์สูงนัก แต่ก็ไม่อยู่ในระดับต่ำเกินไป

2. ค่าสัมประสิทธิ์แห่งความเชื่อถือได้ของแบบวัดความเข้าใจศัพท์ชุดที่ 1 มีเพียง
 .32 ซึ่งอยู่ในระดับต่ำ ส่วนแบบวัดความเข้าใจศัพท์ชุดที่ 2 และ 3 มีค่าสัมประสิทธิ์แห่ง
 ความเชื่อถือได้ .85 และ .8 ซึ่งอยู่ในเกณฑ์สูงพอสมควร และค่าสัมประสิทธิ์แห่งความ
 เชื่อถือได้ของแบบวัดความเข้าใจศัพท์รวมทั้ง 3 ชุด เท่ากับ .86 ค่าความคลาดเคลื่อน
 มาตรฐานของการวัดของแบบวัดความเข้าใจศัพท์ชุดที่ 1, 2, 3 และรวมทั้ง 3 ชุดมีค่าเท่ากับ
 2.82, 2.67, 3.18 และ 4.9 ตามลำดับ

¹อังกฤษ คันทรีคานานนท์, "ความสามารถในการตอบแบบทดสอบที่เป็นรูปภาพ
 และที่เป็นตัวหนังสือของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2, 4 และ 7" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต
 วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร, 2511), หน้า 54

²มีเนื้อที่ ๓๓๓ คำ, การประถมศึกษา (กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ไทย-
 วันนาพาณิชย์, 2518), หน้า 74

อเบล (Robert L. Ebel) มีความเห็นว่า ความยากง่ายของข้อสอบมีผลต่อค่าสัมประสิทธิ์แห่งความเชื่อถือได้ ข้อสอบที่ยากหรือยากมากจะทำให้ค่าสัมประสิทธิ์แห่งความเชื่อถือได้¹ แบบวัดความเข้าใจศัพท์ชุดที่ 1 ง่ายต่อการเข้าใจของเด็กมาก ค่าสัมประสิทธิ์แห่งความเชื่อถือได้จึงต่ำ ส่วนแบบวัดความเข้าใจศัพท์ชุดที่ 2 และ 3 มีลักษณะยากอยู่ระดับปานกลาง ค่าสัมประสิทธิ์แห่งความเชื่อถือได้จึงสูง

3. การศึกษาหาความสามารถในการเข้าใจศัพท์ของนักเรียน พบว่าคะแนนเฉลี่ยที่นักเรียนทั้งหมดทำได้เท่ากับ 83.38 จากคะแนนเต็ม 122 คะแนน ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน 13.18 คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างนักเรียนชายทำได้ 84.03 ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน 15.76 คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างนักเรียนหญิงทำได้เท่ากับ 85.72 ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน 12.58

เมื่อพิจารณาคะแนนเฉลี่ยที่กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดทำได้จะเห็นว่า นักเรียนส่วนใหญ่ทำคะแนนอยู่ในระดับปานกลาง ถอนักเรียนทั้งหมดทำคะแนนเฉลี่ยได้ 83.4 จากคะแนนเต็ม 122 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 68.39 มีนักเรียนทำคะแนนได้สูงกว่าคะแนนเฉลี่ยรวมจำนวน 57 คน และนักเรียนได้คะแนนต่ำกว่าคะแนนเฉลี่ยรวมจำนวน 63 คน การที่นักเรียนส่วนใหญ่ทำคะแนนจากแบบวัดความเข้าใจศัพท์ได้ไม่สูงนักอาจเป็นเพราะนักเรียนเหล่านี้ใช้ภาษาถิ่นเป็นภาษายูทันทัน ขาดประสบการณ์ในการใช้ภาษาไทยกลาง จึงไม่สามารถเข้าใจศัพท์ภาษาไทยกลางได้คือนัก ซึ่งตรงกับข้อค้นพบของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ ซึ่งพบว่าภาษาถิ่นมีอิทธิพลทำให้เด็กในท้องถิ่นใช้ภาษาไทยกลางได้ไม่ถูกต้องนัก² และยังมีปัญหา

¹Robert L. Ebel., Measuring Education Achievement (New Jersey: Prentice Hall, 1965), P. 339

²สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, รายงานการวิจัยประสิทธิภาพของโรงเรียนประถมศึกษา องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักเรียนประถมศึกษา, หน้า 14

อื่นที่ทำให้เด็กเรียนต่ำคะแนนจากแบบวัดความเข้าใจศัพท์ได้ไม่สูงนัก อาจเป็นเพราะนักเรียน
ไม่ค่อยสบาย ปวดศีรษะ ปวดท้อง ทิวข้าว เป็นต้น ซึ่งเหล่านี้อาจมีผลทำให้เด็กเรียนขาดสมาธิ
ในการทำแบบวัดความเข้าใจศัพท์ นอกจากนั้น นักเรียนที่ขาดโรงเรียนบ่อย มาสาย เพราะ
ต้องช่วยผู้ปกครองทำงานบ้าน มาเรียนได้ไม่เต็มเม็ดเต็มหน่วยก็เป็นผลให้ไม่สามารถเข้าใจ
ศัพท์เหล่านี้ได้ คะแนนจากแบบวัดความเข้าใจศัพท์ของเด็กนักเรียนจึงอยู่ในเกณฑ์ปานกลาง
และบางคนที่ได้คะแนนอยู่ในระดับต่ำ

4. จากการศึกษาแบบวัดความเข้าใจศัพท์เป็นรายข้อ เพื่อจะดูความสามารถในการ
เข้าใจศัพท์ของเด็กนักเรียน พบว่าจากศัพท์ทั้งหมด 122 คำ มีศัพท์ที่นักเรียนทุกคนตอบถูกต้องคำว่า
แดง ไม่ อาจเป็นเพราะ ผลไม้ชนิดนี้นิยมปลูก นิยมรับประทานมากในท้องถิ่นจังหวัดลำปาง
นักเรียนกลุ่มตัวอย่างทุกคนจึงรู้จักศัพท์คำนี้ ส่วนศัพท์อื่นที่นักเรียนส่วนใหญ่ให้ความหมายได้ถูก
ลองเช่นคำว่า กู ปลาหู บินโต คักบาตร เจ็ด เป็นต้น คำเหล่านี้ล้วนแปลเป็นศัพท์พื้นฐานที่
นักเรียนทุกคนเคยอยู่เสมอในชีวิตประจำวัน

ศัพท์ที่นักเรียนส่วนใหญ่ไม่เข้าใจความหมายได้แก่คำว่า ทองดิบ ศาสนา เคา
ตลกเดี่ยว เป็นต้น ศัพท์เหล่านี้เป็นศัพท์ที่เป็นนามธรรม ขาดการเข้าใจของเด็กนักเรียน
ชั้นประถมปีที่ 2 ซึ่งอยู่ในวัยประมาณ 7 - 10 ปีมาก

5. การเปรียบเทียบความสามารถในการเข้าใจศัพท์ของเด็กนักเรียนชั้นประถมปีที่ 2
ในโรงเรียนประชาบาลและโรงเรียนเทศบาล พบว่า นักเรียนชั้นประถมปีที่ 2 ในโรงเรียน
ถึง 2 ประเภทนี้มีความเข้าใจศัพท์ในประมวลคำภาษาไทยไม่แตกต่างกัน คะแนนเฉลี่ยของ
นักเรียนโรงเรียนประชาบาล 84.17 ส่วนคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนโรงเรียนเทศบาล
82.58 ซึ่งต่างกันเพียง 1.59 คะแนน เท่านั้น

ผลการวิจัยที่ได้ครั้งนี้ ชัดแจ้งกับสมมุติฐานที่ตั้งไว้ว่า นักเรียนชั้นประถมปีที่ 2
โรงเรียนประชาบาลและโรงเรียนเทศบาลมีความเข้าใจศัพท์ในประมวลคำภาษาไทยแตกต่าง
กัน และสอดคล้องกับผลการวิจัยของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ ซึ่งทำการทดสอบ

สัมฤทธิ์ผลวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ทั้งประเทศพบว่า นักเรียนโรงเรียน
เทศบาลมีความสามารถทางภาษาคึกกว่านักเรียนโรงเรียนประชาบาล¹

อย่างไรก็ตาม จากผลการวิจัยครั้งนี้ พบว่านักเรียนโรงเรียนประชาบาลและ
โรงเรียนเทศบาลมีความเข้าใจศัพท์ไม่แตกต่างกัน อาจเป็นเพราะปัจจุบันนี้โรงเรียน
ประชาบาลได้มีความริเริ่มในการจัดกิจกรรมเสริมความรู้ทางด้านแก่นักเรียน โดยจัดให้
มีห้องสมุด หรือมุมหนังสือสำหรับนักเรียน จัดหาหนังสือพิมพ์วารสารสำหรับนักเรียน หนังสือ
เสริมการอ่านของนักเรียน หนังสือและวารสารเหล่านี้จะช่วยขยายศัพท์ในการอ่านของ
นักเรียน นอกจากนี้การรับฟังรายการวิทยุโรงเรียนซึ่งจัดสอนวิชาภาษาไทย สังคมศึกษา
ศิลปะการขับร้อง ก็มีส่วนช่วยขยายศัพท์ในการฟังของนักเรียน เป็นผลให้นักเรียนโรงเรียน
ประชาบาลมีทักษะในการเข้าใจภาษาจากการฟังและการอ่านเพิ่มขึ้น สามารถเข้าใจ
ภาษาไทยกลางซึ่งเป็นภาษาที่ใช้สื่อความหมายของหนังสือ วารสารต่าง ๆ และเป็นภาษา
พูดในการสอนวิชาต่าง ๆ ของรายการวิทยุโรงเรียน กิจกรรมเหล่านี้อาจเป็นปัจจัยสำคัญ
ที่ทำให้ให้นักเรียนโรงเรียนประชาบาลเข้าใจศัพท์ได้ไม่แตกต่างกับนักเรียนโรงเรียน
เทศบาล

6. เมื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเข้าใจศัพท์ในประมวลคำภาษาไทย
ระหว่างนักเรียนชายและนักเรียนหญิง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ในจังหวัดกำแพง พบว่านักเรียน
ชายและนักเรียนหญิงมีความเข้าใจศัพท์ในประมวลคำภาษาไทยไม่แตกต่างกัน

¹สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, รายงานการวิจัยประสิทธิภาพของ
โรงเรียนประถมศึกษา ความเสมอภาคของโอกาสทางการศึกษา, หน้า 14

ผลการวิจัยครั้งนี้ ชัดแย้งกับสมมุติฐานที่ตั้งไว้ว่า นักเรียนชายและนักเรียนหญิง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 มีความเข้าใจศัพท์ในประมวลคำภาษาไทยแตกต่างกัน และขัดแย้งกับความเห็นของเคนเนดี¹ ที่ว่า นักเรียนหญิงจะมีความสามารถทางด้านภาษาดีกว่านักเรียนชายในช่วง 3 ปีแรกของโรงเรียนประถมศึกษา¹ สุชา จันทน์เอม ก็ศึกษาพบว่า นักเรียนหญิงมีความสามารถในการเข้าใจศัพท์ได้ดีกว่านักเรียนชาย² และ สวนา พรพิชญกุล ก็ศึกษาพบว่า นักเรียนหญิงมีความสามารถในการใช้ถ้อยคำได้ดีกว่านักเรียนชาย³ ผลการวิจัยครั้งนี้ สอดคล้องกับผลการวิจัยของคาร์ณี อุทัยรัตนกิจ ซึ่งศึกษาพบว่านักเรียนชายและหญิงชั้น ประถมปีที่ 1 ของโรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มีความเข้าใจศัพท์ใน หนังสือแบบเรียนภาษาไทยได้ไม่แตกต่างกัน⁴ และมันเทิง ยันต์โกเศศ ก็ศึกษาพบว่า นักเรียนชายและนักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จึงทั่วศรภาค มีความสามารถในการอ่าน ศัพท์ในประมวลคำภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ไม่แตกต่างกัน⁵

สาเหตุที่นักเรียนกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ทั้งนักเรียนชายและนักเรียนหญิงมีความเข้าใจศัพท์ในประมวลคำภาษาไทยไม่แตกต่างกัน อาจเป็นเพราะนักเรียนใน

¹ Kennedy, Teaching Elementary Language Arts, P.11

² สุชา จันทน์เอม, "ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจคำศัพท์และความเข้าใจ การอ่านของนักเรียนที่สำเร็จชั้นประถมศึกษาปีที่สี่ โรงเรียนประถมศึกษามางมั่งในจังหวัด อยุธยา", หน้า 50

³ สวนา พรพิชญกุล, "พัฒนาการทางถ้อยคำของเด็กนักเรียนของสถานเลี้ยงเด็ก เปรียบเทียบกับนักเรียนโรงเรียนสามัญ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 และ 3", หน้า 51

⁴ คาร์ณี อุทัยรัตนกิจ, "ความเข้าใจคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่ง โรงเรียน สาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์", หน้า 189

⁵ มันเทิง ยันต์โกเศศ, "ผลสัมฤทธิ์ในการอ่านคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่ง จังหวัดศรภาค" วารสารวิจัยทางการศึกษา : 73

ระดับชั้นประถมปีที่สองนั้น ยังมีสิทธิ์ในการอ่านอยู่ในวงจำกัดที่โรงเรียนกำหนดให้ใช้เท่านั้น
 ประสิทธิภาพทางการอ่านของนักเรียนชายและหญิงชั้นประถมปีที่สองจึงไม่แตกต่างกัน

ข้อเสนอแนะ

ก. ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับงานวิจัยชั้นต่อไป

๑. ควรมีการวิจัยเกี่ยวกับความเข้าใจศัพท์ในประมวลคำภาษาไทยของนักเรียน
 ในระดับชั้นประถมปีที่ ๓ และระดับชั้นประถมอื่น ๆ ที่สูงขึ้นต่อไป เพื่อจะดูความสามารถในการ
 เข้าใจศัพท์ของนักเรียนในแต่ละระดับชั้นเรียนและความที่เข้าใจในแต่ละระดับชั้นเรียนนั้น
 มีความยากง่ายเหมาะสมกับเด็กในระดับชั้นนั้น ๆ ควรจะเรียบเรียงหรือไม่

๒. ควรจะมีการเปรียบเทียบความเข้าใจศัพท์ของเด็กในท้องถิ่นทั้งที่เป็นนักเรียน
 ประชานาถ โรงเรียนเทศบาล โรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา และโรงเรียน
 ราษฎร์ เพื่อจะดูความสามารถในการเข้าใจศัพท์ของนักเรียนในโรงเรียนแต่ละประเภทว่า
 จะมีความเข้าใจศัพท์ในประมวลคำภาษาไทยแตกต่างกันหรือไม่ ถ้ามีความแตกต่างกันก็ควร
 จะศึกษาปัจจัยสำคัญที่ทำให้เกิดความแตกต่างนั้นด้วย

ข. ข้อเสนอแนะในการจัดการเรียนการสอนศัพท์

๑. ในการจะเริ่มสอนศัพท์ใหม่แก่นักเรียน ครูควรจะต้องศึกษาความหมายของศัพท์
 จากพจนานุกรมให้แน่ชัด เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดการอธิบายความหมายคลาดเคลื่อนไป

๒. ในการอธิบายศัพท์แต่ละคำ ควรจะใช้อุปกรณ์การสื่อประกอบการอธิบาย
 โดยเฉพาะอย่างยิ่งศัพท์ที่เป็นนามธรรมนั้นจะต้องให้นักเรียนเข้าใจได้ชัด เจนถูกต้องที่สุด

๓. หลังจากจบบทเรียนแต่ละบท ควรจะมีการติดตามประเมินผลดูว่านักเรียน
 มีความเข้าใจศัพท์ในบทเรียนแต่ละบทถูกต้องหรือไม่ โดยอาจใช้วิธีสังเกตจากการทำแบบ
 ฝึกหัด การตอบคำถามปากเปล่า หรือการทดสอบย่อยก็ได้

๔. ควรให้นักเรียนมีสมุดจุดศัพท์ของตนเอง เพื่อรวบรวมศัพท์ที่นักเรียนรู้จัก
 แล้ว และศัพท์ที่นักเรียนสนใจอยากทราบความหมาย